

Arrest

nr. 82 704 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 7 februari 2007 België binnen en dient op 8 februari 2007 een asielaanvraag in.

Op 7 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 22 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 27 november 2007 nr. 4145 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 20 december 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 17 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 5 februari 2008 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 10 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad die bij arrest nr. 27 666 van 26 mei 2009 het beroep verwerpt.

Op 5 maart 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad die bij arrest nr. 27 667 van 26 mei 2009 het beroep verwerpt.

Op 6 mei 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De lokale politie verricht een woonstcontrole en stelt op 24 september 2009 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 1 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2010 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 6 mei 2009 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2009 werd ingediend in de gemeente SINT-LAMBRECHTS-WOLUWE door :

S., Y. (...)

geboren te (...) op 21.08.1984

nationaliteit: Iran

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt niet aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 06.05.2009 onvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in

werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Het feit dat betrokkene sinds 7 februari 2007 in België verblijft, ze werkwilleg zou zijn, ze de taal spreekt en Belgische vrienden en kennissen heeft kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Ze toont evenmin aan dat ze zich in een prangende humanitaire situaties zou bevinden.

De bewering dat verzoekster slachtoffer is geworden van agressie en zich burgerlijke partij wenst te stellen tegen de agressor kan niet in het voordeel van verzoekster weerhouden worden. Deze bewering wordt immers niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd ingediend op 08.02.2007 en werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten op 27.11.2007 met de beslissing 'Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiare Bescherming'. De tweede asielaanvraag werd ingediend op 20.12.2007 en werd door Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 17.01.2008 afgesloten met de beslissing 'Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door DVZ'. De derde asielaanvraag werd ingediend op 05.02.2008 en werd door DVZ op 03.03.2008 afgesloten met de beslissing 'Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door DVZ'. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd rechtstreeks ter kennis gegeven door DVZ op 03.03.2008. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 9 maanden (1ste asielprocedure) en iets minder dan een maand (2de en 3de asielprocedure) – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

(...)"

Op 14 oktober 2010 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van art. 9bis VW en de motiveringsverplichting

Het verzoekschrift tot regularisatie dd. 6 mei 2009 dat aan de grond ligt van de bestreden beslissing, werd gesteund op humanitaire redenen en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden (conform art. 9,2° W).

De bestreden beslissing is desalniettemin gesteund op de, inmiddels vernietigde, instructie van 19 juli 2009, in die zin dat de verwerende partij zich op de daarin vermelde voorwaarden beroept (waaraan verzoekster eventueel niet voldoet) om de regularisatieaanvraag van de verzoekster af te wijzen.

Verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9bis VW laat de verzoekster toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in België in te dienen.

Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard.

Evenwel maakt de bestreden beslissing toepassing van de criteria zoals verwoord in de "instructie van 19 juli 2009" om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak.

Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 11 december 2009) vernietigd.

Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen.

De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn.

Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de toegepaste criteria 2.8b - van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

Verzoekster toont aan dat zij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan haar integratie (door bijvoorbeeld een groot netwerk van Belgische vrienden op te bouwen en intensieve cursussen Nederlands te volgen) en ook de intentie heeft om werk te vinden.

Haar integratie wordt op die manier bewezen.

Toch wijst de bestreden beslissing haar af, omdat de verzoekster (eventueel) niet voldoet aan de criteria van artikel 2.8b van de vernietigde instructies van 19.07.2009 (waarop zij zich in haar regularisatieaanvraag dus niet eens beroepen had):

(...)

Uit het voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van de verzoekster er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.

Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoekster vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009.

Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben en de verzoekster zich bovendien ook nooit op de instructies beroepen heeft.

De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond.

Wanneer er gronden voorhanden zijn om tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen verzoekster toelaten te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid *in casu* de door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen. De motieven vervat in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verwijzend naar de instructie van 19 juli 2009 en naar het *vademecum* stipt de verwerende partij voorts aan dat nu verzoekster geen arbeidscontract heeft voorgelegd, de gemachtigde van de staatssecretaris

geheel terecht heeft beslist dat verzoekster zich niet kan beroepen op het criterium 2.8 B van de instructie.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk was, doch ongegrond. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde bij het nemen van de bestreden beslissing binnen het kader van de grote discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

2.3 In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4.1 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker volhardt in het verzoekschrift en meent dat toepassing kan worden gemaakt van deze arresten.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet

bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het middel betoogt verzoekster dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard onder verwijzing naar de door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoekster is de verwijzing in de bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 onwettig, omdat laatstgenoemde door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 werd vernietigd. Verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf individueel dient te toetsen en te motiveren, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het dossier. Verzoekster besluit dat door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en aan te geven dat niet is voldaan aan het criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. In voormelde aanvraag heeft verzoekster zich beroepen op de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en heeft zij tevens volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf:

- zij is het slachtoffer geworden van agressie en wenst zich burgerlijke partij te stellen tegen de agressor;
- zij verblijft sinds 7 februari 2007 onafgebroken in België en heeft hierdoor een bestaansrecht opgebouwd;
- zij is werkwilleg, spreekt de taal en heeft Belgische vrienden en kennissen.

Niettegenstaande verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft beroepen op de door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gedefinieerde criteria gelet op het feit dat de instructie op

het moment van de indiening van de aanvraag nog niet bestond, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt niet aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 06.05.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden.”

En:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. (...) Ze toont evenmin aan dat ze zich in een prangende humanitaire situaties zou bevinden.”

Hieruit blijkt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een behoorlijk ingevuld arbeidscontract, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.4.2 De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beroepen op de artikelen 3 en 8 van het EVRM en heeft zij tevens volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf:

- zij is het slachtoffer geworden van agressie en wenst zich burgerlijke partij te stellen tegen de agressor;
- zij verblijft sinds 7 februari 2007 onafgebroken in België en heeft hierdoor een bestaansrecht opgebouwd;
- zij is werkwilleg, spreekt de taal en heeft Belgische vrienden en kennissen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 7 februari 2007 in België verblijft, ze werkwilleg zou zijn, ze de taal spreekt en Belgische vrienden en kennissen heeft kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

En:

“De bewering dat verzoekster slachtoffer is geworden van agressie en zich burgerlijke partij wenst te stellen tegen de agressor kan niet in het voordeel van verzoekster weerhouden worden. Deze bewering wordt immers niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.”

En:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.”

En:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoekster ingeroepen artikelen 3 en 8 van het EVRM en op het door verzoekster aangehaalde element dat zij het slachtoffer is geworden van agressie. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van verzoeksters lokale verankering, haar werkwilgheid en het feit dat verzoekster de taal spreekt en Belgische vrienden en kennissen heeft, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET